

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3053/2018
27.02.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бранислав Милојчић, адвокат из ..., против тужене ББ ДОО ..., коју заступа Звонко Радовановић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2547/17 од 04.07.2018. године, у седници већа одржаној 27.02.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против става трећег пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2547/17 од 04.07.2018. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П1 66/16 од 11.04.2017. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је обавезан тужени да му исплати по основу разлике отпремнине износ од 37.391,98 динара, са законском затезном каматом на тај износ почев од 05.02.2010. године па до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца у погледу износа од 3.448,00 динара, који представља разлику од износа досуђеног ставом првим изреке на име разлике отпремнине па до тужбом траженог износа на име разлике отпремнине од 40.840,06 динара са законском затезном каматом на тај износ почев од 05.02.2010. године па до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати по основу неисплаћених дневница за службена путовања новчане износе за период у вредности с каматом ближе описаном у овом ставу изреке. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му по основу неисплаћених прековремених сати исплати износ од 191.736,46 динара са законском затезном каматом почев од 05.02.2010. године па до исплате. Ставом петим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2547/17 од 04.07.2018. године, ставом првим изреке, потврђена је пресуда Другог основног суда у Београду П1 66/16 од 11.04.2017. године у ставу првом изреке и у делу става четвртог изреке којим је

одбијен тужбени захтев тужиоца у делу за камату на износ од 7.448,54 динара од 05.02.2010. до 16.02.2010. године и жалбе тужиоца и туженог у том делу одбијене су као неосноване. Ставом другим изреке, преиначена је пресуда Другог основног суда у Београду П1 66/16 од 11.04.2017. године у ставу два и три изреке и у преосталом делу става четири изреке и то тако да се обавезује тужени да тужиоцу поред досуђеног износа од 37.391,98 динара, на име разлике отпремнине, исплати и износ од 3.448,08 динара, са законском затезном каматом од 05.02.2010. године до исплате. Одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да му по основу неисплаћених дневница за службена путовања исплати за 2007, 2008, 2009. и 2010. годину износе ближе описане у изреци пресуде, као и за јануар 2010. године износ од 11.110,00 динара, све са траженом законском затезном каматом од доспећа па до исплате. Обавезан је тужени да тужиоцу по основу неисплаћених прекорвених сати исплати износ од 191.736,46 динара са законском затезном каматом и то на износ од 184.287,92 динара од 05.02.2010. године до исплате и на износ од 7.448,54 динара од 17.02.2010. године до исплате. Преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу петом изреке првостепене пресуде тако што је обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 231.055,00 динара са законском затезном каматом од 11.04.2017. године па до исплате. Обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 19.500,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију побијајући је у делу којим је преиначена првостепена пресуда (став три изреке пресуде) због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је дао одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), па је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Наводи ревизије тужиоца којима се указује да нижестепена пресуда не садржи довољне, јасне и непротивречне разлоге о одлучним чињеницама, те да су изнети разлози у супротности са стањем у списима, односно изведеним доказима, односно да је пред другостепеним судом учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, Врховни касациони суд није ценио, јер се ревизија из ових разлога не може изјавити у смислу члана 407. став 1. тач. 1. до 3. истог закона.

Врховни касациони суд није ценио наводе ревизије којима се само формално указује на учињену битну повреду из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку пред другостепеним судом.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог од 01.01.2007. године као возач теретног возила. У спорном периоду тужилац је радио дуже од пуног радног времена, не само као возач, већ је присуствовао утовару и истовару робе. За тај рад није у целости исплаћен нити је за прекорвене сате добијао слободне радне дане. Тужилац је добијао путне налоге а не налоге за службено

путовање. Решењем туженог 140/2010 од 04.02.2010. године тужиоцу је престао радни однос услед технолошког вишка. Приликом сваке вожње добијали су путне налоге. Тужилац потражује разлику зараде за прековремени рад од 01.01.2007. до 05.02.2010. године, према броју прековремених сати. Тужени му је 05.02.2010. године исплатио део тог дуга, чиме је прекинута застарелост. Тужилац је тражио и исплату дневница за службена путовања за период од 01.01.2007. до 31.01.2010. године. Налазом и мишљењем судског вештака од 31.05.2013. године утврђена је висина дневница за службена путовања као и датум доспелости.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиоца за исплату дневница за службена путовања у смислу члана 118. Закона о раду и интерних аката туженог, па је обавезао туженог да тужиоцу исплати износе који му припадају за службена путовања у земљи на удаљености од преко 50 км.

Другостепени суд је, након одржане главне расправе, супротно првостепеном суду, закључио да је тужилац радио прековремено, да му није исплаћена увећана зарада за укупно време проведено на раду према броју часова које је радио, па је у висини утврђеној вештачењем, досудио разлику од оног што му је исплаћено до оног што му припада. Међутим, другостепени суд је одбио захтев за исти период за исплату дневница јер је по оцени другостепеног суда тужилац обављао послове возача, па се не ради о службеном путовању у смислу општих аката туженог и то Правилника туженог о службеним путовањима од 11.05.2008. године, као и колективних уговора туженог од 27.02.1998. и 14.10.2008. године. Осим тога, тужилац није добијао налоге за службено путовање, нити је доставио доказе о трошковима које је имао на путу (смештај, ноћење, исхрана).

Код таквог чињеничног стања, правилно је другостепени суд применио материјално право када је одбио тужбени захтев за исплату дневница.

Наиме, током поступка је утврђено да тужилац није добијао посебан налог за службено путовање, нити је доставио доказе о евентуалним трошковима које је имао на путу, а дневница управо служи за покривање трошкова ноћења, исхране, као и трошкова смештаја и превоза. При томе је тужилац, као запослени, био дужан да туженом, као послодавцу, достави рачуне у смислу члана 14. тачка 1. став 2. Правилника о службеним путовањима, и да у року од осам дана по повратку са пута у складу са чланом 21. тачка 3. покрене обрачун тих потраживања, у ком смислу су без утицаја наводи тужиоца којима оспорава наводе туженог, с обзиром да тужилац на околност евентуалних дневница није ни пружио доказе.

Стога је неосновано опозивање ревидента на погрешну примену материјалног права.

Предмет оцене ревизијског суда нису били истицани чињенични наводи јер се ревизија по члану 407. став 2. ЗПП не може изјавити из тог разлога.

Како се осталим ревизијским наводима не доводи у сумњу законитост и правилност побијане пресуде, Врховни касациони суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

Правилна је и одлука о трошковима поступка јер је донета у складу са одредбама чл. 153, 154. и 165. Закона о парничном поступку, имајући у виду нужне трошкове тужиоца које је имао у првостепеном и другостепеном поступку а сходно успеху у парници.

Врховни касациони суд је одбио захтев туженог за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију, на основу члана 165. став 1. ЗПП, у вези са чланом 153. став 1. истог закона, јер одговор на ревизију није био неопходан.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић